

פרק א

א. חֲזוֹן עֲבָדֶיךָ - מראה הנבואה שראה עֲבָדֶיךָ, לֵאמֹר ה' אֱלֹהִים לְאָדָם - על אדם, שְׁמוּעָה שְׁמַעְנוּ מֵאֵת ה' - שמועה שמענו בשם ה', יאמרו הגויים זה לזה, וְצִיר בְּגוֹיִם שֶׁלַח - וכאלו שליח, שְׁלוּחַ בֵּין הַגּוֹיִים לְהוֹדִיעַ הַדָּבָר, קוֹמוּ וְנִקְוֵמָה עֲלֶיךָ לְמַלְחָמָה - ויאמרו הגויים זה לזה: "קומו ונקומה עליה (על אדם) לְמַלְחָמָה" ב. הִנֵּה קָטָן נִתְתִּיךָ בְּגוֹיִם - הנה אדם, אומה קטנה בין העמים, בְּזוּי אֶתְּךָ מְאֹד - ומבוזה מאוד. (כמו שאמר ירמיהו: "כִּי הִנֵּה קָטָן נִתְתִּיךָ בְּגוֹיִם בְּזוּי בְּאָדָם") ג. זָדוֹן לְבָבְךָ הִשְׁיֵאךָ - הרשעות שבלבך פיתתה אותך להתגאות, שִׁכְנִי בְּחַגְוֵי סֹלַע, מְרוֹם שִׁבְתוֹ - שיושב אתה בהר שער, בין שיני הסלע, במקום גבוה, אִמְרָ בְּלִבּוֹ - אומר אדם בגאוות ליבו, מִי יוֹרְדֵנִי אֶרֶץ - מי יוכל להורידני מגדולתי, ולהשפיל אותי עד הארץ. ד. אִם תִּגְבֶּינִי כְּנֶשֶׁר - גם אם תגביה את מקום מושבך, כמקום מעוף הנשר, וְאִם בֵּין כּוֹכְבִים שָׁיִם קִנְיָךָ - ואף אם בין הכוכבים בשמים תשים את מקום מושבך, מִשָּׁם אֲוִרִיךָ נָאִם ה' - ואמסור אותך ביד האוייב (נ"י) לכלותך. ה. אִם גִּנְבִים בָּאוּ לְךָ אִם שׂוֹדֵדִי לִילָה - אם נמשל האוייב, לגנבים, או לשודדים הבאים בלילה, יקחו ממך הכל, ולא כדרך הגנבים שלוקחים ומשחיתים ממך, רק די צורכם, אִיךָ נִדְמִיתָה - ואיך אותך, הכריתו לחלוטין, הֲלֹא יִגְנְבוּ דָיִם - הלא גנבים ושודדים, לוקחים רק די צורכם ולא יותר. ו. אִם בְּצָרִים בָּאוּ לְךָ הֲלֹא יִשְׁאִירוּ עֲלֵיךָ - אם האוייב נמשל לבוצרים ענבים, לא ישאירו בך אפילו העוללות, אף שבדר"כ עוללות (אשכולות קטנים) משאירים בגפן. ז. אִיךָ נִחְפְּשׂוּ עֵשׂוֹ - איך חיפש האוייב בבתי אדם לקחת הכל, נִבְעוּ מִצְּפָנָיו - וכיצד דרשו וחיפשו בכל מקומות שצפן והחביא את אוצרותיו. ח. עַד הַגְּבוּל שֶׁלְחֹדֶךָ, כָּל אַנְשֵׁי בְרִיתְךָ - כשיצא למלחמה עם האוייב, ליוו אותו העמים שהיו בברית עימו, ובגבול, עזבו אותו להלחם לבדו,

הַשִּׂיאוּךָ - האנשים שהיו עימו בברית, פיתו אותנו ללכת להלחם, יִכְלוּ לְךָ, אַנְשֵׁי שְׁלֹמֶךָ - והצליחו אנשי שלומו, (האנשים שהיו עימו בשלום) לפתות אותנו לצאת להלחם, לְחַמְךָ - העמים שהיו אוכלי לחם מאדום, וְשִׂימוּ מְזוֹר תַּחְתֶּיךָ - ישימו מכה תחתיד, אִין תְּבוּנָה בּוֹ - ואין באדם תבונה להשמר מהם. ט. הֲלוֹא בָּיִוִם הֵהוּא נָאִם ה' - ביום בא הפורענות על אדם, וְהֶאֱבַדְתִּי חַכְמִים מְאֹדָם, וְתְבוּנָה מֵהָרַע עֲשׂוּ - תאבד החכמה והתבונה מאדם, כיצד להשמר במלחמתם באוייב. י. וְחִתּוּ גִבּוֹרֶיךָ תִּימָן - ישָׁבְרוּ גִבּוֹרֶיךָ, אֲדָם, (תימן, שאדם יושב בדרום א"י) לְמַעַן יִפְרֹת אִישׁ מֵהָרַע עֲשׂוּ מִקְטָל - כך, שיכרתו כל אנשי הר שער, מההריגה, שיהרוג בהם האוייב. יא. מִחֲמַס אַחִיךָ יַעֲקֹב, תִּכְסֹף בּוֹשָׁה - מהחמס (גזל) שחמסת את אחיך יעקב (בניי) תכסה אותך הבושה, וְנִכְרַתְּ לְעוֹלָם - ותכרת לעולם, ולא תקום עוד. יב. בָּיִוִם עֲמַדְךָ מִנְּגֵד, בָּיִוִם שְׁבוֹת זָרִים חִילוֹ - הנה, ביום ששבו זרים את עושרם של ישראל, עמדת מנגד ולא עזרת להם, וְנִכְרַם בָּאוּ שְׁעָרָיו - וכשבאו זרים, על שערי ערי ישראל, וְעַל יְרוּשָׁלַם יָדוּ גּוֹרֵל - ועל ירושלים השליכו גורל, לחלק אותה ביניהם, גַּם אֶתְּךָ כָּאֶחָד מֵהֶם - היות ואתה עמדת מנגד ולא עזרת לישראל, נחשב אתה כאחד מהחומסים את ישראל. יג. וְאַל תִּרְאֵ בָּיִוִם אַחִיךָ - לא היה לך לעמוד מנגד, בָּיִוִם נִכְרוּ - ביום שהגלו את ישראל, לארץ נכריה, זרה, וְאַל תִּשְׁמַח לְבִנְיָ יְהוּדָה, בָּיִוִם אֲבָדָם - ולא היה לך לשמוח ביום שנאבדו ונשמדו, וְאַל תִּגְדֹּל פִּיךָ - ולא היה לך להגדיל את פִּיךָ בדברי בזיון וחרפה עליהם, בָּיִוִם צָרָה - ביום שבאה עליהם הצרה.

יח. וְהָיָה בַּיּוֹם יַעֲקֹב אֶשׁ, וּבַיּוֹם יוֹסֵף לְהִבָּה -
 ישראל נמשלו לאש וללהבה,
 וּבַיּוֹם יַעֲשֵׂוּ לְקֶשׁ - ובית עשו נמשל לקש,
 וְדָלְקוּ בָהֶם וְאָכְלוּם - והאש (ישראל) תשרוף
 ותכלה את הקש, (אדום)
 וְלֹא יִהְיֶה שְׂרִיד לְבַיִת עֵשָׂו - עד שלא יהיה מי
 שישרוד וישאר מהפורענות שתבוא על אדום,
 כִּי ה' דָּבַר:
 יט. וַיֵּרְשׁוּ הַנֶּגֶב, אֶת הַר עֵשָׂו - ישראל היושבים
 בנגב, ירשו את הר שעיר, (שהוא מדרום לא"י וממזרח
 לנגב)
 וְהִשְׁפִּילָהּ, אֶת פְּלִשְׁתִּים, וַיֵּרְשׁוּ אֶת שְׂדֵה אֶפְרַיִם,
 וְאֶת שְׂדֵה שִׁמְרוֹן - ובני ישראל הישבים בשפלה
 (שפלת החוף), ירשו את ארץ פלישתים, (פלישתים -
 מדרום לשפלה), ואת הר אפרים והר שומרון,
 וּבְנֵימֹן, אֶת הַגִּלְעָד - ובני בנימין ירשו את הר
 הגלעד, (שמעבר לירדן מזרחה).
 כ. וְגַלְתָּ הַחֵל הַזֶּה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל - וגלות העם
 הזו, עם ישראל,
 אֲשֶׁר כָּנְעֲנִים עַד צָרְפַּת - שגלו עד צרפת, מקום
 שגלו הכנענים,
 וְגַלְתָּ יְרוּשָׁלַם, אֲשֶׁר בְּסִפְרָד - וגלות בני
 ירושלים, שגלו עד ספרד,
 יֵרְשׁוּ אֶת עֲרֵי הַנֶּגֶב - ישובו וירשו את ערי הנגב,
 כאמור בפס' יט'.
 כא. וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן - ויעלו מושיעי
 ישראל, הם מלך המשיח ושריו,
 לְשַׁפֵּט אֶת הַר עֵשָׂו - לעשות משפט בהר שעיר,
 וְהָיְתָה לְה' הַמְּלוּכָה - ואז, תתגלה מלכות ה'
 לבדה בעולם.

יג. אֵל תָּבוֹא בְּשַׁעַר עַמִּי, בְּיוֹם אֲיָדָם - לא היה
 לך לבוא בשערי ערי ישראל ביום צרתו ושברו,
 אֵל תֵּרָא גַם אֶתָּה בְּרַעְתּוֹ, בְּיוֹם אֲיָדוֹ - ולא היה
 לך לבוא לראות ברעתו הגדולה,
 וְאֵל תִּשְׁלַחְנָה בְּחִילוֹ, בְּיוֹם אֲיָדוֹ - ולא היה לך
 לשלוח ידך, ולבזוז את עושרו, ביום צרתו של
 עמ"י.
 יד. וְאֵל תַּעֲמֹד עַל הַפָּרֶק - ולא היה לך לעמוד
 בפרשת דרכים,
 לְהַכְרִיחַ אֶת פְּלִיטָיו - להכריח ולהרוג את
 הפליטים, הבורחים מהמלחמה,
 וְאֵל תִּסְגֹּר שְׂרִידָיו, בְּיוֹם צָרָה - ולהסגיר ביד
 האוייב את הנמלטים ביום הצרה.
 טו. כִּי קָרֹב יוֹם ה' עַל כָּל הַגּוֹיִם - כי הנה,
 קרוב יום הפורענות שיביא ה' על כל הגויים,
 כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ יַעֲשֶׂה לְךָ - וכאשר עשית רעות
 לישראל - יַעֲשֶׂה לְךָ,
 גְּמֻלָּךְ יָשׁוּב בְּרֹאשֶׁךָ - הגמול על מעשיך הרעים,
 ישוב בראשך.
 טז. כִּי כְּאֲשֶׁר שָׁתִיתָ עַל הַר קָדְשִׁי - כי כמו
 ששתיתם אתם, בני"י, מכוס התרעלה (משל
 לפורענות) בהר קדשי ירושלים,
 יִשְׁתּוּ כָּל הַגּוֹיִם תַּמִּיד - כך ישתו כל הגויים
 תמיד מכוס התרעלה, עד שיקלו,
 וְשָׁתוּ וְלָעוּ - ישתו ויושחתו בפורענות,
 וְהָיוּ כְּלֹא הָיוּ - ויכלו כְּלִיּוֹן גְּמוּר, כאילו מעולם
 לא היו.
 יז. וּבַהֵר צִיּוֹן תִּהְיֶה פְּלִיטָה - ובהר ציון, תשאר
 הפליטה,
 וְהָיָה קָדְשׁ - ויהיו מקודשים לה',

וַיֵּרְשׁוּ בַּיּוֹם יַעֲקֹב אֶת מוֹרְשֵׁיהֶם - וירשו ישראל
 את עושר אויביהם, שירשו אותם.